

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: MELLEM-LEDDENE

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "MELLEM-LEDDENE", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 490. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-workid129516/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

MELLEM-LEDDENE.

DETTE Digt fra 1863, som tidligere her værelt trykt i Dansk Kirketidende for 1880, Nr. 25, blev fremkaldt ved, at Bisshop Martensen i sit Skrift: *Til Forsvar mod den saakaldte Grundtvigianisme* havde betegnet Grundtvig som den, der havde et profetisk Elm for »de første Ting og for de nye Begyndelser i Historien«; men manglende Sans for alle »Mellemlede« i Udvilddingen.

Digtet aftrykkes her efter Forfatterens Håndskrift.

Har jeg end den Dag oplevet,
Efter firsindstyve Aar,
Om ei sagt, det dog er skrevet,
At kun Høst jeg har og Vaat,
Ingen Sommer, ingen Vinter,
Men for dem kun Feil og Finter.
Faties alle Mellemlæd:

Dog den Dag er ei oplevet
Og opleves ei af Maend.
Da, saasandt som den har skrevet,
Skrevet sandt har samme Pen;
Thi ei mindst hos »Kirke-Manden«
Følges sikkert med hinanden
Aarets Tider paa Guds Ord!

Mellem-Leddene

Som for Sproget, saa for Synet
Af Guds Ord og Menighed,
Skriver man, ved Aande-Lynet
Fattes alle Meliemled,
Binde vil min mørke Tale
Hoved uden Krop til Hale,
Tvertimod al Dogmatik!

Jeg selv da min mørke Tale
For den Klarhed fortrak,
Uden Hoved eller Hale,
Som jeg kalder Pølsesnak,
Thi for mig i Christus-Taien
Han er Hoved, jeg er Haien,
Kroppen er hans Menighed.

Mellem Christus dog og Luther,
Som man skrevet har forvist,
Jeg maaskee fra Midten smutter
Og fra Pavæn først og sidst,
Kan det Ny ei med det Gamle
Som en opjært Skriftekleg samle,
Følge Herrens Vei paa Jord?

Har da Nogen her i Vangen,
I den hele Christenhed,
Bedre eftersporei Gangen,
Pilgrims-Gangen op og ned
Fra Jerusalem mod Vesten
Og fra Jul til Paaske-Festen
Og fra Rom til Axelstadt

Hvem har førend jeg opdaget
Og oplyst med sande Ord,
At hos Angul Færgelaget
Findes mellem Syd og Nord,
Mellem Augustin og Luther,
Mens de døsige Blæk-Sprutter
Alle svømmmed udenom!

Mellem-Leddene

Har jeg vel fra Lessing sjaalet
Tanken, at ei, da det gjaldt,
Arids-Tro paa Modersmaalet
Ned fra Sky med Luther faldt,
Men kun vaagned op af Dvale
Som et fattig Kirke-Svale
Fra det gamle Kirke-Aar.

Hvem har førend jeg opredet,
At ei Frankens Egg og Odd
Var i Sachsen Mellem-Ledet,
Men Guds Ord med Villobrod,
Som, for Ælvins Ord at laane,
Kvinden føgte i Fuldaaane,
Inderlig af den oplyst!*)

Derfor, om end i alt andet
Mellemled jeg oversaae,
Jeg dog fundt dem i Kiolvandet
Af den Årk, Guds Ord var paa,
Og som gien nem Pavedommet
Et til os med Luther kommet
Trods Syndstodeus Bundløshed!

*) Villobrods eller rettere Villibrords Levnets-Beskriver Alkvins (Latinernes »Alceinus«) fortæller nemlig, at hans frugtsommele Moder i en profetisk Drøm slugte Fuldaaenen og falde dermed sit Hjerte kammer heoit oplyst.